

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávnenej **S. P.**, so sídlom v B., proti povinnému **V., s.r.o.**, so sídlom v B., **o vymoženie 17 429,26 eur (525 074 Sk) s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Bardejov pod sp.zn. Er 334/97, o dovolaní súdneho exekútora JUDr. L. B., E., proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove z 26. marca 2009 sp.zn. 7 CoE 9/2009 takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a**.

Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bardejov uznesením z 21. mája 2007 č.k. Er 334/1997-15 exekúciu vedenú súdnym exekútorom JUDr. L. B. pod č. EX 107/1997 vyhlásil za neprípustnú a zastavil ju. Súdnemu exekútorovi náhradu trov exekúcie nepriznal. O zastavení exekúcie rozhodol podľa § 57 ods. 1 písm. g/ zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti a o zmene a doplnení ďalších zákonov (Exekučný poriadok), vychádzajúc z toho, že povinný výmazom z obchodného registra bez právneho nástupcu stratil spôsobilosť byť účastníkom exekučného konania, z ktorého dôvodu nie je možné pokračovať v konaní. O trovách exekúcie rozhodol podľa § 203 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31.1.2002 (§ 235 ods. 2 Exekučného poriadku) majúc za to, že oprávnená v čase podania návrhu na vykonanie exekúcie ani pri náležitej opatrnosti nemohla predvídať dôvod zastavenia exekúcie, a preto jej nebolo možné uložiť povinnosť nahradiť trovy exekúcie.

Krajský súd v Prešove na odvolanie súdneho exekútora uznesením z 26. marca 2009 sp.zn. 7 CoE 9/2009 uznesenie súdu prvého stupňa vo výroku o trovách exekúcie z dôvodu

vecnej správnosti v zmysle § 219 O.s.p. potvrdil. Zároveň vyslovil, že súdny exekútor nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania a oprávnenej sa ich náhrada nepriznáva. Dospel k záveru, že vzhľadom k zániku povinného výmazom z obchodného registra 02.04.2005, nie je možné neexistujúcemu subjektu uložiť žiadnu povinnosť. Procesné zavinenie oprávnenej na zastavení konania nezistil, pretože návrh na vykonanie exekúcie podala v roku 1997 a povinný bol vymazaný z obchodného registra 02.04.2005, preto nemohla ani pri náležitej opatrnosti predvídať stratu spôsobilosti povinného byť účastníkom exekučného konania v čase začatia exekučného konania. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p.

Proti tomuto uzneseniu krajského súdu podal dovolanie súdny exekútor. Navrhol uznesenie odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Z obsahu dovolania vyplýva, že dovolateľ namietal nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom. Podľa názoru dovolateľa zastavenie exekúcie z procesného hľadiska zavinila oprávnená, ktorá podala návrh na vykonanie exekúcie proti nemajetnému povinnému. Uviedol tiež, že „Keďže sa napriek tejto skutočnosti uskutočnilo na odvolacom súde pojednávanie, bola mi postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom, čo je podľa § 241 ods. 2 písm. a/ v spojení s § 237 písm. f/ O.s.p. dôvodom na podanie dovolania“. V dôvodoch dovolania rozoberal skutkový a právny stav veci.

Oprávnená sa k dovolaniu súdneho exekútora nevyjadrila.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), skúmal predovšetkým prípustnosť dovolania, t.j. či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré v zmysle § 236 a nasl. O.s.p. možno napadnúť dovolaním a bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému takýto opravný prostriedok nie je prípustný.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.). Je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu v prípadoch uvedených v ustanovení § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. a proti uzneseniu odvolacieho súdu je prípustné ešte aj v prípadoch uvedených v ustanovení § 239 O.s.p.

V prejednávanej veci smeruje dovolanie súdneho exekútora proti uzneseniu. V zmysle § 239 O.s.p. platí, že pokiaľ odvolací súd vydal svoje rozhodnutie v tejto procesnej forme je dovolanie proti nemu prípustné, ak je napadnuté zmeňujúce uznesenie (§ 239 ods. 1 písm. a/ O.s.p.) alebo ak odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločenstiev [§ 109 ods. 1 písm. c/] na zaujatie stanoviska (§ 239 ods. 1 písm. b/ veta prvá O.s.p.). Podľa § 239 ods. 1 druhá veta O.s.p. dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/.

Podľa výslovného znenia § 239 ods. 3 O.s.p. ustanovenia odsekov 1 a 2 neplatia, ak ide o uznesenie o príslušnosti, predbežnom opatrení, poriadkovej pokute, o znalcovskom, tlmočnom, o odmietnutí návrhu na zabezpečenie predmetu dôkazu vo veciach týkajúcich sa práva duševného vlastníctva a o trovách konania, ako aj o tých uzneseniach vo veciach upravených Zákonom o rodine, v ktorých sa vo veci samej rozhoduje uznesením.

V prejednávanej veci je dovolaním napadnuté rozhodnutie (uznesenie) odvolacieho súdu o trovách konania, ktoré vykazuje znaky jedného z tých rozhodnutí, ktoré sú taxatívne vymenované v ustanovení § 239 ods. 3 O.s.p., kde dovolanie nie je prípustné bez ohľadu na spôsob rozhodnutia odvolacieho súdu. Je nepochybné, že prípustnosť dovolania súdneho exekútora v zmysle z ustanovenia § 239 ods. 3 O.s.p. je vylúčená.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá O.s.p. ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnúť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O.s.p. (či už to účastník namieta alebo nie), neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie podmienok prípustnosti dovolania smerujúceho proti uzneseniu podľa § 239 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či podané dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O.s.p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu (rozsudku alebo uzneseniu) odvolacieho súdu, ak konanie v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebným, prípad odňatia možnosti účastníkovi pred súdom konať a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom). Prípustnosť dovolania z hľadiska ustanovenia § 237

O.s.p. pritom nie je založená už tým, že dovolateľ tvrdí, že rozhodnutie odvolacieho súdu je postihnuté niektorou vadou uvedenou v § 237 O.s.p., ale nastáva až vtedy, ak rozhodnutie odvolacieho súdu vadou uvedenou v citovanej zákonnej ustanovení skutočne trpí.

So zreteľom na súdnym exekútorom tvrdené dôvody prípustnosti dovolania sa Najvyšší súd Slovenskej republiky osobitne zameral na otázku opodstatnenosti tvrdení dovolateľa, že v prejednávanej veci mu postupom súdu bola odňatá možnosť pred ním konať v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak sa účastníkovi konania postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom. Táto vada konania znamená porušenie základného práva účastníka súdneho konania na spravodlivý proces, ktoré právo zaručujú v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky okrem zákonov aj čl. 46 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (vyhláseného v oznámení Federálneho ministerstva zahraničných vecí č. 209/1992 Zb.).

Odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie postup súdu, ktorým znemožnil účastníkovi konania realizáciu tých procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv a oprávnených záujmov. O vadu, ktorá je z hľadiska ust. § 237 písm. f/ O.s.p. významná, ide len v tom prípade, ak išlo o postup nesprávny (z hľadiska zachovania postupu súdu určeného zákonom alebo ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi) a ak sa postup súdu prejavil v priebehu konania.

Podľa dovolateľa odvolací súd mu odňal možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. tým, že „napriek tejto skutočnosti“ (zrejme toho, že oprávnená podala návrh na vykonanie exekúcie proti nesolventnému povinnému - poznámka dovolacieho súdu) sa „uskutočnilo“ (zrejme správne má byť „neuskutočnilo“ - poznámka dovolacieho súdu) pojednávanie.

Dovolateľ vytýka odvolaciemu súdu uvedenú vadu konania neopodstatnene.

Podľa § 251 ods. 4 O.s.p. na výkon rozhodnutia a exekučné konanie podľa osobitného predpisu (Exekučného poriadku) sa použijú ustanovenia predchádzajúcich častí, ak tento osobitný predpis neustanovuje inak. Rozhoduje sa však vždy uznesením.

Podľa § 214 ods. 1 O.s.p. v znení účinnom od 15. októbra 2008 na prejednanie odvolania proti rozhodnutiu vo veci samej nariadi predseda senátu odvolacieho súdu pojednávanie vždy, ak

- a) je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie,
- b) súd prvého stupňa rozhodol podľa § 115a bez nariadenia pojednávania,
- c) to vyžaduje dôležitý verejný záujem.

Podľa § 214 ods. 2 O.s.p. v ostatných prípadoch možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania.

Súdny exekútor v dovolaní tvrdil, že postupom odvolacieho súdu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p. tým, že odvolací súd konal a rozhodol bez pojednávania.

Z uvedeného je zrejmé, že odvolací súd, keďže nešlo o procesné situácie uvedené v ustanoveniach § 214 ods. 1 písm. a/ - c/ O.s.p., na prejednanie odvolania nemusel nariadiť pojednávanie.

Dovolací súd poznamenáva, že ani podľa úpravy platnej pred účinnosťou zákona č. 384/2008 Z.z. Občiansky súdny poriadok nevyžadoval nariadiť pojednávanie na prejednanie odvolania, ak odvolanie smerovalo proti uzneseniu (porovnaj § 214 ods. 2 písm. c/ O.s.p. v znení účinnom do 14. októbra 2008).

Skutočnosť, že by rozhodnutie prípadne aj spočívalo na nesprávnom právnom posúdení veci, môže byť len odôvodnením dovolania v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. v prípade, ak je dovolanie prípustné, a nie dôvodom jeho prípustnosti podľa § 236 a nasl. O.s.p.

Nakoľko prípustnosť dovolania súdneho exekútora nemožno vyvodiť z ustanovenia § 239 O.s.p. ani z § 237 O.s.p., odmietol Najvyšší súd Slovenskej republiky jeho dovolanie v súlade s ustanovením § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný.

O práve na náhradu trov dovolacieho konania rozhodol podľa § 146 ods. 1 písm. c/ O.s.p. (s použitím analógie) v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p., keď neboli dané dôvody pre použitie odseku 2 tohto ustanovenia, pretože oprávnenej v súvislosti s dovolacím konaním žiadne trovy nevznikli.

P o u ě n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 28. júla 2010

JUDr. Rudolf Č i r ě, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Bc. Patrícia Špacírová